

днесъ е намѣрена и позната, но днешната химия не може още да добие такава трайна и блестяща боя. Пурпурътъ се добивалъ съ твърде сложна работа отъ малките пурпурни охлюви. Охлювитъ събирали главно покрай Финикийското крайбрежие и отъ Тиренско море. Оставяли ги да стоятъ умъртвени шестъ месеца, презъ което време отчасти изгнивали и следъ това се изсушавали. Тъ се посолявали и размѣсени съ вода стояли три дѣня. Следъ това се поставяли въ оловенъ сждъ и се варѣли на пара (не на пламъкъ) въ продължение на десетъ дѣня, докато се изпари $\frac{1}{20}$ отъ цѣлото вещество. Следъ това вземали проба, за да узнаятъ, дали боята е добила нуждната гжстота. Когато се постигалъ търсениятъ резултатъ, започвало боядисването. Багрилното вещество въ видъ на бѣлезникави топки по черупката на охлюва кипи (ферментира) и се обръща въ пурпурна боя. Едно-временниятъ (античниятъ) пурпуръ не билъ червенъ, както ние обикновено разбираме, когато употребяваме тая дума. Той ималъ много отсѣнки — отъ червено до виолетово и отъ тъмно-синьо до черно. За добиването му били необходими безброй пурпурни охлюви, и затова тая боя била много скъпа. Половина килограмъ коприна, боядисана съ пурпуръ, струвала въ римско време около $3\frac{1}{2}$ милиона лева днешни пари. Финикийцитъ дълги вѣкове криели начина, по който приготвявали боята и съ това пазѣли печалбитъ само за себе си. Пурпурнитъ дрехи се носѣли най-вече отъ висшитъ държавни чиновници. Въ края на римската империя пурпурътъ се добивалъ само въ държавни работилници, за да се избѣгнатъ фалшификации, които се явявали често. Когато турцитъ превзели Цариградъ, формулата за добиване на пурпуръ изчезнала и оттогава не се добива. Пурпурътъ е най-здравата боя, която е намѣрилъ човѣкъ. Въ Швеция се намира единъ ръкописъ отъ срѣднитъ вѣкове, рисункитъ на който сж съ пурпуръ. Тъ стоятъ свежи и сочни като че ли сж рисувани вчера.